

højeste Form for jordisk Lykke; i det hentes den største Drivkraft til al Livets Gerning, saavel for Mand som for Kvinde.

Men, for at Ægteskabet kan komme til sin fulde Ret, maa Kvinden søge at opnaa ikke Ensartethed men Jævnbyrdighed med Manden i Dannelse og i selstændig Personlighedsfølelse.

I Ægteskabet som i andre Forhold bør det mandlige og det kvindelige Individ staa Side om Side.

Kvinder bør ikke optræde som en Korporation i Mod-sætning til Manden, ved særegne Kvindeudstillinger, Kvinde-raad o. a. d. Heller ikke skal de gaa frem i sluttet Falanks for Fredssag, Sædelighedsspørgsmaal, Afholdssag, Velgørenhed eller andre almene Formaal. I alt dette skal hun virke i Forening med Manden. Kvinderne skal kun slutte sig sammen og optræde korporativt, naar det gælder om at sprænge en for dem stænget Universitetsdør, at vinde Adgang til et Akademi eller en teknisk Skole, naar der skal kæmpes for i Kommunernes Raad at tiltvinge Kvinden den Plads, der tilkommer hende som Skatteyder, eller til at faa Lovene for Hustru- og Moderforholdet retfærdigt ordnede. Naar dette og a. m. er naat, saa er Kvindesagens Tid forbi, saa gaar Spørgsmaalet ud af Verden.

Men indtil da æskes hver god Kvinde til Kampen, ikke mindst de rigt udstyrede, som Frøken Key; helst maa de dog undgaa at optræde formummede; de maa kæmpe med aabent Vizir, og nøje passe, at Kaardespidsen altid er vendt i den rigtige Retning.

Ellen Plum.

Kvindesagen paa Rigsdagen 1895—96.

Kvindesagen har selvfølgelig delt Skæbne med saa mange andre gode Sager i den sidste Rigsdagssamling, den Samling, som ogsaa Kvinderne fra først af saa hen til i Haab om, at de lovede „Forhandlinger“ skulde føre til eet eller andet Resultat. Af Sager, som havde speciel Interesse for Kvinderne, nævner vi først *Lovforslaget om kommunal Valgret for Kvinder*, indbragt den 26. Oktober 1895 af Harald Holm og Højmark. Lovforslaget, hvis Ordlyd er:

„Valgret til Rigets kommunale Repræsentationer tilkommer de Enker og andre ugifte Kvinder, som hidtil deres Køn